

dig til den i det Foregaaende fremstillede særegne Combination, der ikke blot er forenelig med Kongelovens Arvesølges Bestaaen, men endog støtter sig paa denne.

Strax i Tractatens Indledning bemærkes, „at en Combination, som kaldte til Successionen i Totaliteten af de under Kongen af Danmarks Scepter nu forenede Lande den mandlige Descendents med Udelukkelse af Qvinderne, vilde være det bedste Middel til at sikke dette Monarchies Integritet“. Det sees let, at denne hele Sætning ligesom er tagen af Warschauerprotokollen, og kan ikke have anden Betydning og Mening her, end den, som vi have paavist, at den har i denne Protokol.

Artikel I indeholder dernæst, „at, da H. M. Kongen af Danmark, med Samtykke af H. R. H. Arveprindsen og de nærmeste ved den danske Kongelov til Arvesølge kaldede Cognater, som og efter Overenskomst med H. M. Keiseren af Rusland, som Chef for den ældre Linie af det Holsten-Gottorppe Hus, har erklæret at ville ordne Arvesølgen i sine Stater saaledes, at Hans Krone, i Mangel af mandlige Descendenter i lige Linie fra Kong Frederik III, skal gaae over til H. H. Prinds Christian af Glyksborg og til den af denne Prindses Ægtefælle med H. H. Prindsesse Louise udsprungne Æt, efter Forstefødselsretten og fra Mand til Mand, saa ere de høie contraherende Parter, i Anerkjendelse af de vise Hensyn, som have ledet til denne Combinations eventuelle Antagelse, komne overens om og forpligte sig til, ifald den forudsete Eventualitet blev til Virkelighed, at anerkjende H. H. Prinds Christian af Glyksborg og hans af hans Ægtefælle med den nævnte Prindsesse i lige Linie nedstigende mandlige Descendenter som successionsberettigede til Totaliteten af de Lande, der nu ere forenede under H. M. Kongen af Danmarks Scepter.“

Det er indlysende, at der ogsaa i denne Tractatens Hovedbestemmelse alene er Tale om en „Combination“ med Hensyn til Successionen i „Totaliteten“ af de nu under Kongens Scepter forenede Lande. Der henvises udtrykkelig til de af de nærmeste Cognater

og af H. M. Keiseren af Rusland meddelte Gæstioner og Renunciationer, som Grundlaget for denne Combination, og det er ikke Prinds Christians mandlige Descendenter som saadanne, men kun Descendenterne af det bestemte Ægtefælle med Prindsesse Louise, der erkjendes berettigede til den omhandlede Succession, det vil, som i det Foregaaende oplyst, siges, Prinds Christian erholdt ingen egen Arveret til de Dele af Monarchiet, som henhøre under Kongelovens Arvesølge, som han kunde forplante paa sine Efterkommere, men det var kun fra hans Gemalinde, Prindsesse Louise som Moder, at disse Efterkommere, i Overensstemmelse med de gjeldende Forrifter i Kongeloven, vilde erholde Arveret til disse Lande.

Dervaa indeholder Artikel II, „at de høie contraherende Parter, som anerkjende Principet om det danske Monarchies Integritet som vedvarende, forbinde sig til at tage de yderligere Meddelelser under Overveelse, som H. M. Kongen af Danmark maatte finde tjenligt at henvende til dem, dersom der blev Fare for, at H. H. Prinds Christian af Glyksborgs mandlige Descendenter af hans Ægtefælle med H. H. Prindsesse Louise skulde uddøe.“

Denne Artikel er, som let sees, ogsaa i fuldkommen Overensstemmelse med Bestaffenheden af den tilveiebragte Combination, der saaledes som det udtrykkelige var erkjendt, kun var egnet til at bevare det danske Monarchies Integritet, saalange den ovenbetegnede mandlige Descendents af Prinds Christian var til. Det er derfor ogsaa ganske urigtigt, naar Nogle have ment, at denne Artikel indeholdt en nødvendig Forudsætning om, at Kongelovens cognatiske Arvesølge skulde ophæves. Dette kan ikke ved nogen rigtig Logik udbringes af Artiklen. Det er vel sandt, at den kunde bestaae med en saadan Bestemmelse om, at den qvindelige Descendents af Prinds Christian og Gemalinde slet ikke skulde have nogen Successionsret; men den kan fuldkommen vel forklæres ved den Forudsætning, at denne Descendents, skøndt arveberettiget efter Kongeloven i den allerførste Del af Monarchiet, ikke havde en anerkjendt og utvivlsom Arveret til den øvrige Del, det forrige Lehnshertugdømme Holsten; og at det netop alene er denne sidste